

Dilluns

Monotonia

Antoni Dalmases

Ni en futbol, ni en la majoria de qüestions de la vida diària, em considero massa partidari dels canvis radicals. M'agrada veure venir lentament les coses, poder-les pair a poc a poc, anar-me'n fent a la idea i, sobretot, em molesten les sorpreses. Encara que moltes vegades siguin positives, confesso que la meua primera reacció davant les novetats inesperades és d'enuig i d'incomoditat, que ben sovint em són difícils de dissimular. Ara bé, si he de triar entre viure amb l'ai al cor constant, perquè no saps por on et poden sortir, o la monotonia anodina, la veritat és que no sé pas què triar. I, últimament, pel que fa a la pilota –com se'n deia abans– em moc entre aquests dos extrems incòmodes.

Per una banda hi ha una allau constant de novetats que tenen en comú l'estranya virtut de ser sempre desagradables. Et lledes, fas un cop d'ull a la secció d'esports del diari (encara no sóc tan ase de comprar diaris completament esportius: un dia n'hauriem de parlar, d'aquests "engendres" escrits); agafes el diari a la pàgina del futbol i gairebé mai no falla: l'esglai assegurat. Un dia apareix una llista de transferibles absolutament increïble –que no pots pas prendre com si fos broma, perquè en temporades anteriors ha acabat esdevenint rigorosament exacta-, un altre et trobes que cauen de l'alineació el Sergi i el Guardiola i que, al cap de setmanes segueixen sense jugar, però són titulars a la Selecció; a l'endemà llegeixes que es vol fitxar un individu antipòdic de qui no es té ni notícia, per substituir una figura consagrada. No passen gaires dies que veus l'Amunike entrenant al camp del Sabadell perquè no el volen i la mateixa setmana veus que juga amb la selecció del seu país i que el club el renya per haver-hi anat. Llavors, quan encara no t'has refet d'aquest seguit de disbarats, el Rivaldo es queixa d'una evidència que tothom menys el Gran Manitu que fa d'entrenador i "xupa"

banqueta poc abans d'anar a buscar el títol de jugador europeu de l'any.

El seguit de sorpreses és tan gran, tan continu i tan bèstia que la veritat és que arriba un moment que ja no hi ha res que et sorprengui i vas aprenent, a poc a poc, a acostumar-se a mirar amb un distanciament que deriva cap a la indiferència i pataplaf!, arriba el dia que ja no saps si ets ben bé d'aquell equip que eres des que, de petit, el pare et va dur al camp i et va educar per comprendre qui eren els bons, els nostres. Una crisi greu, doncs, que, a segons quina edat t'agafa, pot acabar essent definitiva.

Però hi ha encara l'altre extrem que deia abans: el de la monotonia. I aquest es troba en el camp, quan vas a veure els onze individus que alineen cada partit i el joc (bé n'hem de dir d'alguna manera, oi?) que desenvolupen. Al llarg del partit, malgrat desitjar sincerament (ho juro!) la victòria, l'entusiasme va minvant, minvant, fins reduir-se a la mínima expressió de barcelonisme.

I és que el que fan amb la pilota als peus –llevat d'algunes genialitats esporàdiques de Figo, aquest minyó que, com que ens agrada, molt em temo que traspassaran ben aviat– és tan trist, previsible, avorrit, monòton i carregós que, quan fan gol, el cantem d'esma i les victòries les rebem amb un escèptic "pssè!" fastiguejat de veure rondar la bola amb un criteri tan elemental i rupestre. En una paraula: ens avorrim molt, moltíssim; ens avorrim d'una manera total i còsmica, defi-

nitiva, que pot derivar en cabreig irat o deserció silent en ben poc temps.

El cabreig i la deserció –al gust del consumidor i segons el seu caràcter-, per altra part, ja van anunciant-se i esdevenen una tristesa gairebé vegetal. Qui pot comentar res, per exemple, d'un partit de copa contra un Orense que ens empata a zero (a zero!), a casa? [I de l'Alabès...] La sensació amb què hom se'n va a dormir –i cal tenir en compte que fou entre setmana– és de derrota moral, anímica; que fa molt difícil, a l'endemà, llevar-se i anar a la feina amb normalitat. I, un cop al treball, amb els amics, el tema Barça, que abans ens havia unit en la passió alegre de la victòria o en la ràbia comuna en la derrota, ara és tabú, per inútil i poc substancial. Què se'n pot dir, si el que s'ha vist és el buit total, l'absència més rotunda d'allò que en dèiem futbol? Val més parlar del preu de la benzina o, fins i tot, d'alguna de les moltes campanyes electorals que tothora ens organitzen, potser conscients que el futbol ja no ens fa ni fred ni calor.

En les relacions humanes –i el futbol ho era, fins fa un temps!– la monotonia és la mort; i el joc del nostre equip és un joc mort, que ja no val la pena ni mirar, perquè, en tot cas, si hi ha alguna cosa que destaquï, ja prou que es cuidaran de passar-la mil vegades i alentida per la tele. Entre la histèria dels canvis absurds i la monotonia avorrida al terreny de joc, no sé, potser el millor sigui agafar un llibre (dels autors clàssics estoics, preferiblement), posar-se a llegir i deixar que s'ho facin. En tot cas, com que la vida és cíclica, sempre hi ha l'esperança que, quan la cosa hagi tocat fons, remuntant la idea d'onze individus amb la samarreta blau i grana (a ratlles i no partida pel mig i amb els números daurats com si sempre fos nadal!) que trenen combinacions com aquelles glorioses que, els més vells de la contrada, guardem a la retina com un patrimoni preciós per explicar als nets.

